

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Lenky Engelové ve věci **žalobce: O. L.**, bytem x, zastoupen Mgr. Ing. Pavlem Cinkem, advokátem se sídlem Sady 5. května 36, 301 00 Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2015, č. j. 145216/2013/KUSK-DOP/HRO, sp. zn. 145216/2013/KUSK/2,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 5. 11. 2015 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mnichovo Hradiště, odboru dopravy (dále jen „orgán I. stupně“), ze dne 27. 8. 2013, č. j. OD/6890/2013-11, sp. zn. OD/6890/2013/Pod. Naposled uvedeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce podané proti provedeným záznamům bodů v bodovém hodnocení řidičů a byl potvrzen provedený záznam dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Konkrétně byly námitky podány ve věci záznamu 3 bodů provedenému ke dni 27. 5. 2012, záznamu 3 bodů provedenému ke dni 4. 8. 2012 a konečně záznamu 7 bodů provedenému ke dni 20. 6. 2013, kterým bylo k témuž dni dosaženo celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů.

Orgán I. stupně jako příslušný orgán, který vede registr řidičů, doručil dne 27. 6. 2013 žalobci v souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského

oprávnění. Zároveň byl žalobce poučen, že proti provedení záznamu může podat námitky, které však nemohou směřovat proti pravomocně ukončenému řízení o přestupku, ve kterém správní orgán, který vede registr řidičů, nemůže konat.

K uvedenému oznámení žalobce dne 1. 7. 2013 podal námitky. V první řadě namítal, že nebyl policií poučen o připsání bodů za spáchané přestupky. Žalobce tvrdil, že pokud by byl informován o připsání bodů, nesouhlasil by s vyřešením přestupku na místě a bránil by se ve správním řízení. U přestupku spáchaného dne 20. 6. 2013 vjetím na železniční přejezd při zapnutých výstražných světlech navrhoval přezkumné řízení, neboť nemohl před přejezdem bezpečně zastavit.

Orgán I. stupně doplnil podklady k rozhodnutí o kopie pokutových bloků vydaných dne 27. 5. 2012, 4. 8. 2012 a 20. 6. 2013 k přestupkům spáchaným žalobcem.

Dne 13. 8. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. OD6890/2013-9, kterým podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) postoupil Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, Dopravnímu inspektorátu Mladá Boleslav, jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu k přezkumnému řízení dle § 94 SŘ podnět žalobce k přezkumu uložení pokuty v blokovém řízení Policií ČR dne 20. 6. 2013. Policie po přezkoumání podnětu k zahájení přezkumného řízení žalobci sdělila, že neshledala jeho podnět stran blokové pokuty ze dne 20. 6. 2013 důvodným, tedy přezkumné řízení nebylo zahájeno. Žalobce tak s podáním podnětu proti předmětnému blokovému řízení neuspěl a předmětný přestupek nebyl změněn ani zrušen.

Po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 SŘ žalobce setrval pouze na námitce proti přestupku spáchanému dne 20. 6. 2013, a to pouze v otázce posouzení jednání jako přestupku. Žalobce jízdu přes železniční přejezd při zapnuté červené světelné signalizaci nepopřel, avšak tvrdil, že neměl možnost před přejezdem bezpečně zastavit, tedy že mu nelze klást za vinu spáchání přestupku. Pokud jde o podklady pro provedení záznamů bodů, tedy o oznámení o uložení blokových pokut a kopie pokutových bloků, žalobce v protokolu o ústním jednání před orgánem I. stupně uvedl, že k nim nemá námitek, pouze u kopie pokutového bloku za přestupek ze dne 20. 6. 2013 odkázal na svůj nesouhlas se zaviněním tohoto přestupku.

Žalobce nevznesl žádné námitky k formálním a obsahovým náležitostem oznámení z 20. 6. 2013 o uložení pokuty v blokovém řízení ani k náležitostem ostatních podkladů pro záznamy bodů (oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, kopie pokutových bloků). Tyto námitky jsou poprvé vzneseny až v žalobě.

Dne 27. 8. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, č. j. OD/6890/2013-11, kterým podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu námitky žalobce zamítl jako neodůvodněné a provedení záznam 12 bodů ke dni 20. 6. 2013 potvrdil.

Proti rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, kterým napadl záznam připsání 7 bodů za jednání spáchané dne 20. 6. 2013, přičemž žalobce vjezd na železniční přejezd při zapnutých červených signalizačních světlech omlouval tím, že nemohl z objektivních důvodů bezpečně před přejezdem zastavit. Právě uvedené měl podle žalobce prokázat znalecký posudek, který si žalobce nechal vypracovat. Vjetí na železniční přejezd při zapnutých výstražných světlech nelze dle žalobce v tomto konkrétním případě

kvalifikovat jako přestupek dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 9 zákona o silničním provozu. Žalobce proto v odvolání vytýkal rozhodnutí orgánu I. stupně nesprávné právní posouzení jeho jednání a navrhl, aby jej žalovaný zrušil a věc mu vrátil k dalšímu posouzení. V odvolání nebyla vznesena námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu I. stupně, jak to nyní tvrdí žalobce v žalobě.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2012, č.j. 991/2012-160-SPR/3, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný k odvolacím námitkám žalobce nejprve zdůraznil, že předmětem řízení o námitkách je posouzení, zda byly záznamy bodů provedeny v souladu se zákonem o silničním provozu a jeho přílohou a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla. Správní orgán I. stupně přitom vychází z oznámení a z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 123b odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, která jsou pro správní orgány závazná, a to do té doby, dokud není v rámci mimořádných opravných prostředků příslušným správním orgánem rozhodnuto o opaku. Žalovaný připomněl, že žalobce nebyl úspěšný s podnětem k přezkoumání přestupku ze dne 20. 6. 2013, za který mu bylo připsáno 7 bodů, a dosáhl tak celkového počtu 12 bodů. Rozhodnutí o přestupku ze dne 20. 6. 2016 tak nebyl změněn ani zrušen. Proto i záznam bodů v kartě řidiče odvolatele zůstal nezměněný, tj. k 20. 6. 2013 dosáhl žalobce 12 bodů. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že prostor pro námitky k otázce zavinění přestupku by byl ve správním řízení, které by následovalo v případě, že by žalobce odmítl zaplatit pokutu v blokovém řízení, toho však žalobce nevyužil.

Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobcem popisovaný stav vozidla, kterým omlouvá nezastavení před přejezdem při zapnutých červených signalizačních světlech - vozidlo údajně naložené různými odpady, které by se při brzdění posunuly a ohrozily řidiče, je v rozporu s ustanovením § 52 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uzavřel, že správní řízení o námitkách bylo správním orgánem I. stupně vedeno v souladu s platnými právními předpisy a ze spisové dokumentace nevyplývá, že by byl žalobce jakkoli krácen na svých zákonných právech účastníka řízení.

Žalobou napadající rozhodnutí žalovaného se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že byl ve správním řízení podstatně zkrácen na svých právech, neboť se žalovaný vůbec nevypořádal s argumenty žalobce a svoje rozhodnutí dostatečným způsobem neodůvodnil. S ohledem na tuto skutečnost považuje žalobce napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. V konkrétní rovině pak žalobce namítal:

1. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nepopsal dostatečným způsobem důvody, pro které bylo odvolání zamítnuto, a nevypořádal se se všemi žalobcem uplatněnými námitkami. Dle žalobce z odůvodnění nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů, tedy z rozhodnutí odvolacího orgánu nevyplývá, že by žalovaný vůbec zkoumal, zda předmětné pokutové bloky jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů v kartě řidiče. Podle žalobce tak napadené rozhodnutí trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

2. Záznam o přestupku ze dne 20. 6. 2013 neobsahuje dostatečné vymezení přestupkového jednání, neboť chybí jeho vymezení slovním popisem tak, aby dané jednání bylo přesně a nezaměnitelně specifikováno. Dále je dle žalobce v pokutovém bloku nesprávně paragrafově označen předmětný přestupek. Konečně má žalobce za to, že se žalovaný kvalifikovaně nevypořádal s jeho argumenty ohledně jím předloženého znaleckého posudku, podle kterého nemohl vzhledem k dopravní situaci před přejezdem bezpečně zastavit.

3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž nevypořádal s žalobcovou odvolací námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně, neboť z něj není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů, neboť pouze vycházel ze souhrnných zjištění, jimiž byl zjištěn skutkový stav současně na základě všech provedených důkazů, aniž by uvedl, na základě kterých konkrétních důkazů svá rozhodnutí činil a jakými úvahami se řídil.

Žalovaný ve vyjádření shrnul průběh správního řízení před správním orgánem I. stupně. Uvedl, že oba správní orgány učinily svá rozhodnutí po přezkumu podkladů pro zápis bodů do registru řidičů (rozhodnutí o přestupcích a pokutové bloky), své závěry v rozhodnutích popsaly a řádně odůvodnily. Upozornil na to, že žalobci, resp. jeho zmocněnci byly předloženy v řízení před správním orgánem I. stupně pokutové bloky, sloužící jako podklad pro zápis bodů do evidence, a tento žádné námitky vůči podkladům nevznesl. Námitka nedostatečného vymezení skutku v záznamu o přestupku spáchaném dne 20. 6. 2013 jednáním spočívajícím ve vjetí na železniční přejezd při blikajících červených signalizačních světlech se objevuje až v žalobě, správní orgán se tak nemohl s neexistující námitkou v rozhodnutí vypořádat.

Dále žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že předmětem řízení bylo rozhodování **o námitkách proti provedení záznamu (evidenci) bodů v registru řidičů** (§ 123f zákona o silničním provozu), kde správní orgán I. stupně zkoumá pouze, zda záznam bodů do registru řidičů byl proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda počet bodů byl proveden v souladu se zákonem. Po souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení a zaplacení pokuty se přitom na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné a vychází se z presumpce správnosti správních aktů. Právní moc rozhodnutí pak znamená jeho nezměnitelnost, nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Žalovaný připomněl, že žalobce s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil a byl s následky srozuměn, když evidování přestupkového jednání řidiče v bodovém hodnocení řidiče je známou skutečností, je upraveno zákonem, a neznalost zákona žalobce neomlouvá.

Ke způsobilosti rozhodnutí o přestupku a pokutových bloků být podkladem pro zápis bodů do evidence řidiče žalovaný uvedl, že nelze *posuzovat přísně obsahovou stránku těchto rozhodnutí, podstatná je jednoznačnost a určitost popisu jednání konkrétní osoby, přičemž jednoznačnost zápisu může plynout i z kontextu s ostatními údaji*, žalobce k tomu odkázal na *rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20*. K spornému pokutovému bloku *série FD/x č. D x tak v napadeném rozhodnutí uzavřel*, že je podkladem způsobilým pro evidenci bodů, a proto odvolání žalobce zamítnul.

Žalovaný dále podotkl, že žalobce rozporuje skutkový popis události na pokutovém bloku *série FD/x č. D x*, sám však jednoznačnou verzi skutkového děje nepodal, když až v bod II. odvolání proti rozhodnutí orgánu I. stupně, a to velmi stručně, odkazoval na zadání

znaleckého posudku. Znalecký posudek však nebyl v řízení před orgánem I. stupně žalobcem předložen a nebyl ani zmiňován.

V další části vyjádření žalovaný upozorňoval na nesrovnalosti v tvrzeních žalobce, plynoucí z konfrontace jednání žalobce, popisovaného znaleckým posudkem odůvodňujícím vjetí na železniční přejezd, s jednáním odpovídajícím dodržování dopravních předpisů (dodržování rychlosti, respektování dopravního značení atd.). Vzhledem k tomu, že otázka skutečného průběhu jednání, jež bylo následně kvalifikováno policií jako přestupek, nemohla být předmětem námitkového řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, nebude zde tato část vyjádření žalovaného podrobněji rekapitulována.

Krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“) napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), které je třeba výslovně formulovat v žalobě [§ 71 odst. 1 písm. d) SŘS], přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 SŘS).

Soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného vyjádřeného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a sice že v řízení o námitkách dle § 123f zákona o silničním provozu není správní orgán příslušný k vedení registru řidičů oprávněn jakýmkoliv způsobem přezkoumávat rozhodnutí o přestupku z hlediska jeho zákonnosti, věcné či formální správnosti, stejně jako řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo. Řízení o přestupku a námitkové řízení jsou dvě zcela samostatná správní řízení mající odlišný předmět. Zatímco v řízení o přestupku je příslušným správním orgánem zkoumáno naplnění všech zákonných znaků přestupku (objektivních i subjektivních, formálních i materiálních), zjišťována a autoritativním způsobem (rozhodnutím) deklarována odpovědnost konkrétního subjektu za spáchání přestupku a případně ukládána sankce, předmětem řízení o námitkách je přezkoumání toho, zda pro záznam bodů do registru řidičů existuje zákonem stanovený podklad a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá zákonem stanovené výši. Nepřípustnost zkoumání okolností spáchání přestupku v řízení o námitkách vyplývá rovněž ze zákonem stanovené posloupnosti jednotlivých řízení. Záznam bodů v registru řidičů může být proveden (a případné námitky napadající správnost provedeného záznamu mohou být uplatněny) až poté, co o jednání řidiče zařazeném do bodového hodnocení bylo v přestupkovém či trestním řízení pravomocně rozhodnuto. Nabytí právní moci rozhodnutí, kterým byla řidiči za jednání zařazené do bodového hodnocení uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, znamená, že takové rozhodnutí je cestou řádných opravných prostředků nezměnitelné, a tedy v zásadě konečné. S námitkami proti záznamu bodů v registru řidičů, které se týkají skutkových okolností, za kterých byl přestupek spáchán, tj. tvrzená nemožnost bezpečně před přejezdem zastavit, a které tak svým obsahem směřují do pravomocně skončeného řízení o přestupku, proto v námitkovém řízení nemohl být žalobce úspěšný, a nemůže s nimi uspět ani v přezkumném řízení před správním soudem. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, který se v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, ztotožnil s názorem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice vysloveným v rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 52 Ca 10/2009 – 78, podle něhož „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zák. č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobitelný podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden*

zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).“

Žalovaný i orgán I. stupně postupovali správně, když shledali tyto námitky žalobce jako nedůvodné, poněvadž v řízení o námitkách se již správnost a zákonnost rozhodnutí, na jehož základě jsou zapisovány body, nezkoumá. Tím je implicitně odůvodněno neprovedení důkazu znaleckým posudkem o skutkových okolnostech jednání žalobce ze dne 20. 6. 2013, kvalifikovaného policií jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9. zákona o silničním provozu.

Další žalobní námitky směřovaly proti pokutovému bloku *série FD/x č. D x* ze dne 20. 6. 2013, který dle názoru žalobce neobsahuje jednoznačný a nezaměnitelný slovní popis jednání žalobce a dále je zde chybně uvedeno paragrafové označení spáchaného přestupku (více žalobce námitky nekonkretizoval). Uvedené námitky žalobce ve správní řízení nevznesl, uvedl je až v rámci žalobních bodů. V této souvislosti se žalobce dovolával závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č. j. 5 As 39/2010 – 76, a sice že *„Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“* Soud podotýká, že tato závěry Nejvyššího správního soudu jsou žalobcem vytrženy z kontextu věci, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval, a na případ žalobce nedopadají. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 – 76, reagoval na případ, v němž oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení bylo neúplné a nejednoznačné, a v návaznosti na shora citovaný závěr konstatoval, že *„bylo povinností správního orgánu v řízení o námitkách, které stěžovatel uplatnil, zabývat se tím, zda stěžovatel skutečně v daný den přestupek, který byl údajně projednán v blokovém řízení, spáchal.“*

V projednávané věci správní orgány neměly žádné důvodné pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámeních o uložení pokut v blokovém řízení, přesto k žádosti žalobce vycházely při rozhodování o námitkách i z kopií pokutových bloků. Ve správním řízení tak bylo vždy na základě dvojce navzájem si korespondujících podkladů (pokutový blok a oznámení) spolehlivě zjištěno, že žalobce skutečně v dané dny spáchal přestupky uvedené v předmětných oznámeních, přestupky byly se souhlasem žalobcem projednány v blokových řízeních a žalobce uhradil vyměřenou pokutu. Vzhledem k tomu, že žalobce před správními orgány nevznesl žádné konkrétní námitky proti obsahu podkladů pro záznam bodů, je provedení kontroly vzájemného souladu podkladů a souladu podkladů a záznamu v evidenci řidiče zakončené konstatováním závěrů této kontroly dostatečným a jediným možným

způsobem, jak mohly správní orgány reagovat na námitky proti záznamu bodů v evidenci řidiče. Orgán I. stupně ani žalovaný neměl žádný důvod o těchto údajích pochybovat, a kromě konstatování souladu záznamu bodů v evidenci řidičů s podklady nebylo o čem a k čemu vést jakékoli úvahy. Soud proto v rozhodnutích žádné úvahy nepostrádá.

Žalobce namítal obsahové nedostatky podkladu pro záznam bodů v registru řidiče za přestupek ze dne 20. 6. 2013 v 15.00 hod, konkrétně na pokutovém bloku *série Fx č. D x* ze dne 20. 6. 2013. Tuto námitku však žalobce vznesl až v soudním řízení, logicky tak nelze správním orgánům vyčítat, že se k ní ve svých rozhodnutích nevyjádřily, jak to v žalobě činí žalobce. Soud však námitku obsahových nedostatků pokutového bloku *série FD/x č. D x* ze dne 20. 6. 2013 považuje za nedůvodnou. Žalobce tvrdí, že předmětný pokutový blok obsahuje nesprávné paragrafové znění přestupku a slovní popis jednání, v němž je spatřován přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 9 zákona o silničním provozu, není nezaměnitelný s jiným přestupkovým jednáním. Žalobce námitku více nekonkretizoval. Na pokutovém bloku je pod bodem 5. *Přestupkové jednání - doba, místo a popis uveden text: „Dne 20. 6 2013 v 15.00 hodin v obci M. H., ul. J. R 10, RZ: x § 29/1/a z. č. 361/2000 Sb. řidič vjel na železniční přejezd v době kdy byla dáována výstraha dvěma červenými střídavě přerušovanými světly.“* Soud považuje právě uvedené za dostatečný popis přestupkového jednání. Nadto žalobce ani neuvedl, v čem konkrétně spatřuje zaměnitelnost popisu jednání s jiným přestupkovým jednáním. Pokud jde o specifikaci přestupku paragrafovým zněním, je toto provedeno v bodě 6. takto: *„125c/1/f 9.“* Soud ani u tohoto záznamu nemá pochyby o jeho jednoznačnosti. Podle ustanovení § 125c odst.1 písm. f) bodu 9 zákona o silničním provozu platí: *„Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 29 odst. 1 vyjíždí na železniční přejezd v případech, kdy je to zakázáno.“* Z uvedeného vyplývá, že identifikace přestupku paragrafovým zněním je správná. Při konfrontaci předmětného pokutového bloku s oznámením policie nebyly zjištěny žádné obsahové rozdíly mezi těmito podklady záznamu bodů. Z oznámení Policie České republiky Krajského ředitelství policie Středočeského kraje Územního odboru Mladá Boleslav Dopravního inspektorátu ze dne 21. 6. 2013 o pokutě uložené žalobci v blokovém řízení zcela jednoznačně a v souladu s příslušným pokutovým blokem vyplývá, že pokuta byla uložena za přestupek spáchaný dne 20. 6. 2013 v 15.00 hod jednáními zařazenými do bodového hodnocení. Kromě údajů o osobě žalobce (jméno, příjmení, datum narození, bydliště) je v oznámení uvedeno kdy došlo k projednání přestupku v blokovém řízení, výše uložené pokuty (500,- Kč). V oznámení je dále uvedeno, že řidič porušil ustanovení § 29 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a tím se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona o silničním provozu. Záznam bodů v registru řidičů za přestupky spáchané žalobcem dne 20. 6. 2013 byl v dané věci proveden zcela v souladu s oznámením policie ze dne 21. 6. 2013 odkazujícím na pokutový blok *série FD/x č. D x*. Počet bodů připsaných žalobci za tento přestupek pak odpovídá bodovému ohodnocení tohoto protiprávního jednání, jak je uvedeno v příloze k zákonu o silničním provozu, podle kterého se za vyjíždění na železniční přejezd v případech, ve kterých je to zakázáno, zaznamenává v registru řidičů 7 bodů.

Ze shora uvedeného tak vyplývá, že námitka žalobce proti obsahovým nedostatkům pokutového bloku *FD/2013 č. D 0882860*, a tedy jeho nezpůsobilosti být podkladem pro zápis v evidenci řidičů, je nedůvodná.

Dále žalobce v žalobě namítal nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí pro jeho obecnost, nedostatečný popis důvodů pro zamítnutí odvolání, že nejsou patrné úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů a konečně, že se žalovaný s některými námitkami žalobce vůbec nevypořádal. Žalobce uvedl, že se žalovaný nevypořádal s námitkou

nepřezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu I. stupně. Soud podotýká, že v odvolání žalobce ze dne 10. 9. 2013 proti rozhodnutí orgánu I. stupně tyto námitky uvedeny nebyly. Odvolání obsahovalo pouze jedinou námitku, a to proti skutkovým okolnostem zjištěným v blokovém řízení dne 20. 6. 2013 a kvalifikaci tohoto jednání žalobce jako přestupku.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatuje, že z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá posouzení jediné žalobcem vznesené námitky, a to že jde o námitku v daném řízení nepřípustnou (viz shora soudem citované závěry potvrzující úvahu obsaženou v napadeném rozhodnutí o předmětu řízení o námitkách proti záznamu bodů v evidenci řidiče a nepřípustnosti námitky ke skutkovým okolnostem přestupkového jednání). Dále soud konstatuje, že žalovaný zákonnost a přezkoumatelnost rozhodnutí orgánu I. stupně posuzoval i bez námitky žalobce a učinil závěr na straně 4 napadeného rozhodnutí, že rozhodnutí orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Toto považuje soud za dostatečné v situaci, kdy v odvolacím řízení nebyla vznesena žádná námitka, ani v obecné rovině, k přezkoumatelnosti rozhodnutí orgánu I. stupně.

Při jednání soudu žalobce také namítl formální nedostatky pokutových bloků vystavených za přestupková jednání žalobce ze dne 27. 5. 2012 a 4. 8. 2012. Uvedená námitka však nebyla obsažena v žalobních bodech a byla vznesena až po lhůtě stanovené pro uplatnění žalobních bodů v § 72 odst. 2 SŘS. Soud se touto otázkou proto nezabýval. Žalobce rovněž navrhl k provedení důkazy, které měly prokázat skutkové okolnosti jednání, jež bylo dne 20. 6. 2013 policií kvalifikováno jako přestupek. Žalovaný pak k témuž navrhl výsledky zasahujícího policisty. Soud však uvedené důkazní návrhy zamítl, a to pro nadbytečnost, neboť – jak již bylo výše vyloženo – předmětem námitkového řízení nemohou být skutkové okolnosti přestupkového jednání.

Lze shrnout, že v námitkovém řízení neměl správní orgán žádný důvod k pochybnostem o tom, za jaké přestupky byly žalobci v blokových řízeních uloženy pokuty. Za spáchání těchto přestupků bylo žalobci právem zaznamenáno v registru řidičů 3, 3a 7 bodů. V žalobě vznesené námitky jsou nedůvodné. Nebylo zjištěno, že by správní orgány obou stupňů v dané věci postupovaly a rozhodly v rozporu se zákonem. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 SŘS zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost. K požadavku žalovaného na přiznání náhrady hotových výdajů za dva úkony soud uvádí, že § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2015, který zakládá procesně úspěšnému nezastoupenému účastníkovi právo na náhradu hotových výdajů v paušální výši dle prováděcí vyhlášky, není v soudním řízení správním použitelný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015 – 79).

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová